

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

HEBREW TEXT.

כמו ארבעה אלפים יהודים על נהר A² — רבונויאה E; דבוהאן A; דברחאן R Neub.¹ —
 BM spells the name correctly אספהאן on p. 88 (A p. פח). — A⁴ ועיר מלוכה R — אצבהן E; אסבהאן A; אספרין R³ — ארבעה E omits; נוֹן
 — ובה כמו חמשה עשר אלף A continues מילין R⁵ — והיא עיר המלוכה
 שהיה ממונה על יד ראש הגולה ועל כל הכרנים A; ושם שר R omits⁶ —
 R⁹ — מישראל R⁸ — לשריאווי Neub.; לְשִׁרְיָאן RG⁷ — אשר בכל מלכות פרס
 — שמונה אלפים A¹¹ — על שפת A; על R¹⁰ — לגינה E and Edd. לגינה A; לנובה
 — BM has the correct name מכל RA¹⁴ — באיטה A¹³ — ובאורה E¹² —
 A; לסמרקאנשו E; לסמרקאן R (פה A p. 765, vol. xvii on foot of p. 765); לסמרקת
 and omits המלכות A; בקצה גבול פרס R¹⁶ — היא לסמרקת
 — שזנמצא A¹⁹ — להַצֶּנֶת R¹⁸ — רור R omits from¹⁷ — ושם continues
 — ניסבן R²¹ — נכבין Ed. C. here ניסבן, but presently
 — נכבור R²² — נכבור presently נכבין E; ניסבור
 — כי בעיר A²³ — כי יש שם בהר R²⁴ — משם

שבט דן ושבט זבולון ושבט אשר ושבט נפתלי הגלות הראשון¹ שהגלה שלמנאסר² מלך אשור כמו שכתו'³ וינחם בחלח ובחבור והרי גזון והרי מדי: ומהלך ארצם עשרים יום ויש להם⁴ מדינו' וכרכים גדולים⁵ בהרים מצד אחד מקיף אותם נהר גזון⁶ ואין עליהם עול גוים כי אם נשיא אחד יש להם⁷ ושמו ר' יוסף אמר כלא⁸ הלוי. וביניהם תלמידי חכמים וזורעי' וקוצרי' והולכים למלחמה עד ארץ כוש⁹ דרך המדברות ויש להם ברית עם כפר אל תורך והם¹⁰ עובדי הרוח וחונים במדברות ואינם¹¹ אוכלים לחם ולא שותין יין כי אם בשר כמו שהוא חי בלא בשול¹². והם בלא¹³ אפים ובמקום האף יש להם שני נקבים¹⁴ קטנים שיוצא מהן הרוח. ואוכלים כל בהמות טמאות וטהורות¹⁵ והם אוהבים לישראל עד מאד¹⁶: והיום ט"ו שנה באו אל מדינת פרס¹⁷ בחיל גדול ולקחו את מדינת ראי¹⁸ והכו אותה לפי חרב ולקחו את כל שללה והלכו להם דרך המדבר ומהיום כמה שנים¹⁹ לא נראה כדבר הזה²⁰ בכל מלכות פרס. ושמע מלך פרס וחרה²¹ אפו עליהם ואמ' לא בימי ולא בימי²² אבותי לא יצא עלי חיל מן המדבר הזה²³. ועתה אלך ואכרית²⁴ את שמם מן הארץ והעבירו קול בכל מלכותו. וקבץ את כל חייליו²⁵ ובקש תייר אחד להראותו הדרך דרך²⁷ חנותם. ואמ' לו אותו האיש אני אראה לך²⁸ כי אני מהם. ונדר לו המלך להעשירו אם יעשה זה הדבר²⁹. ואמ' לו כמה אנו צריכים פה הוצאה דרך המדבר אמ' לו³⁰ | קחו לחם ויין³¹ עד ט"ו ימי³² כי לא

שבטי דן וזבולון ואשר is fallen out; E reads ואשר הגולה הראשונה A — וינחם בחלח, RE — שלמנאסר, like elsewhere. — ³ 2 Kings xviii. ii, וינחם בחלח (בחלח) A (E) otherwise correct; R has שני' וינחם, ובחבור נהר גזון וערי מדי גזון. — ⁴ R omits. — ⁵ A omits. — ⁶ R omits. — ⁷ RA omit. — ⁸ עליהם A; יש להם RA. — ⁹ המדברות A; וינחם בחלח E. — ¹⁰ R omits. — ¹¹ E and Ed. C. (כוש) כות. — ¹² R omits. — ¹³ E and Ed. C. (כוש) כות. — ¹⁴ R omits. — ¹⁵ A omits. — ¹⁶ R omits. — ¹⁷ R omits. — ¹⁸ R omits. — ¹⁹ R omits. — ²⁰ R omits. — ²¹ R omits. — ²² R omits. — ²³ R omits. — ²⁴ R omits. — ²⁵ R omits. — ²⁶ R omits. — ²⁷ R omits. — ²⁸ R omits. — ²⁹ R omits. — ³⁰ R omits. — ³¹ R omits. — ³² R omits.

תמצאו שם שום מחיה¹ בדרך עד אשר תגיעו אל ארצם וכן עשו. והלכו במדבר ט"ו ימים ולא מצאו כלום ולא נשאר להם מן המחיה² אלא דבר מועט עד אשר התחילו למות³ האדם והבהמה ברעב ובצמא⁴. וקרא⁵ המלך לתייר ואמ' לו⁶ איה דבריך שהבטחתנו למצא את אויבינו. ויען ויאמר⁷ תעיתי בדרך. ויחר אפו עליו⁸. ויצו להחין את ראשו. וצוה המלך בכל מחנהו⁹ כל אדם שיש לו שום מחיה ממנה¹⁰ יחלוק עם חבירו. ואכלו כל מה שהיה להם עד הבהמות. והלכו¹¹ עדיין י"ג ימים אחרים עד שהגיע¹² אל הרי ניסבור¹³ שיהודים יושבים שם והם באו שם ביום שבת¹⁴ וחנו בגנות ובפרדס' ועל מעיינות המים אשר מצד לנהר גזון. והיו הימים¹⁵ ימי הפירות ואכלו והשחיתו. ואין אדם יוצא אליהם אבל היו רואים על ההרים מדינות ומגדלים הרבה וצוה¹⁶ המלך לשני אנשים מעבדיו¹⁷ ללכת | לשאול מן האומה היושבת¹⁸ בהרים ולעבור פן שם¹⁹ על כל פנים בספינות או לשום על פני המים. והם פשפשו ומצאו²⁰ גשר גדול ועליו שלשה²¹ מגדלים. ופתח הגשר²² סגור. ולפני הגשר מאותו הצד עיר גדולה וצעקו לפני הגשר עד שבא להם אדם אחד ושאל להם מה תרצו או מי²³ אתם ולא הבינו אותו עד שבא התורגמן²⁴ שהיה יודע לשונם. ושאל להם ואמרו עבדי מלך פרס אנחנו ובאנו לשאול מי אתם ולמי²⁵ אתם עובדים. אמרו²⁶ להם אנחנו יהודים אין עלינו²⁷ מלך ולא שר מן הגוים אלא שר יהודי אחד. ושאלו אותו²⁸ על דבר הכופרים²⁹ שהם בני גזן מן כפר אל תרך³⁰. והוא אמ' להם כי בני בריתנו הם³¹ וכל המבקש רעתם מבקש רעתנו. הלכו³² לדרכ' והגיעו

ולא A² —. עד ארצם and continues שם R¹; דבר מחיה. — A instead of the last two words of R³ inserts. — נשאר ביום מחיה. — לו A inserts. — Romits. — ויאמר לו A⁶. — ויקרא A; וישאל R⁵. — אשר עמם. — R omits; A continues. — ויצו... לאמר R⁹. — (להחיש E). — A omits. — יחלוק continuing RA¹². — ואכלו מה שבידם וגם הבהמות והלכו במדבר A¹¹. — יחלוק. — A continues. — ניסבור Edd.; כסבור R¹³. — אחרים and omits שבאו A; שהגיעו. — ודימים ימי פרות ויאכלו וישחיתו R; ודימים A¹⁵. — שבת A omits. — והיהודים. — מה אומה יושבת A¹⁸. — R omits. — ויצו להחין, והרבה R¹⁶ omits. — לשאול להם מה היא האומה היושבת E; ושם מצאו לשם A²⁰. — אליהם A¹⁹. — לשאול להם מה היא האומה היושבת E; ושם מצאו E. — A omits. — והם פשפשו AE omit. — ושם מצאו E. — without למי A; או למי R²⁵. — אותו A omits; תורגמן E²⁴. — למי A²³. — להם R²⁸. — יהודים אנחנו אין עלינו לא A²⁷. — אמ' R²⁶. — או. — R³⁰. — הכופרים A; הרומים R (Neub. and Gr.). — אחד יהודי. ושאלו אותם בני גזן מן A; אל and גזן Neub. omits. — תרך for חורך. — שםם, omitting, נופר אל חורך. — והם אמרו להם כי הם בעלי בריתנו A³¹. — והלכו R³².

למלך פרס ופחד פחד גדול מהם. ויום אחד¹ שלחו אליו לערוך מלחמה
פז עמו² והוא השיב להם אני³ לא באתי להלחם בכם כי אם בכפר | אל
 תרך אויבי⁴. ואם אתם נלחמים עמי אני אקח נקמתי מכם להרוג⁵ את
 כל היהודים אשר בכל מלכותי כי אני יודע שאתם⁶ חזקים ממני במקום
 הזה⁷ וכל חיילי רעבים וצמאים יצאו מן המדבר הגדול הזה. אבל⁸ עשו
 עמי חסד שלא להלחם בי והניחו אותי עם כפר אל תרך⁹ אויבי. ותמכרו
 לי הוצאה¹⁰ מה שאני צריך לי ולחיילי¹¹. והיהודים לקחו עצה ביניהם
 להתרצות לפני המלך¹² בשביל היהודים אשר במלכותו¹³ בגלות. ונכנס
 בארצם הוא וכל חילו¹⁴ וישב שם מ"ו יום; וכבדו אותו כבוד גדול ושלחו
 כתב לכפר אל תורך¹⁵ בעלי בריתם והודיעו להם הדבר. ועמדו¹⁶ כולם
 על מעברות ההרים בחיל כבוד כל החונים במדבר ההוא וכשיצא מלך
 פרס להלחם עמם ערכו עמו¹⁷ מלחמה בדרך ונצחו¹⁸ אנשי כפר אל
 תורך¹⁹ והרגו בחיל פרס חללים רבים וינס מלך פרס במתי מעט אל
פח ארצו: ופרש אחד מעבדי מלך פרס²⁰ רמה את | יהודי אחד
 משם²¹ ושמו ר' משה והציאו²². וכשהיה בארץ פרס כבש אותו הפרש
 לעבד²³. ויום אחד מימים באו דורכי הקשת²⁴ לשחק לפני המלך ולא
 נמצא בכולם רובה קשת כמו ר' משה זה ושאל אותו²⁵ המלך על ידי
 תורגמן²⁶ יודע לשונו והגיד לו כל אשר עשה לו הפרש²⁷. מיד עשה אותו
 המלך בן חורין והלביש אותו בגדי משי²⁸ ונתן לו מתנות. ואמ' לו אם
 תרצה לחזור לדתינו²⁹ אעשה אותך עשיר וממונה על ביתי והוא ענה לו
 אדוני³⁰ לא אוכל לעשות הדבר הזה אז לקחו המלך וישימהו בבית הרב

וישובו שני האנשים האלה ויגידו למלך פרס ויפחד מלך פרס סחר A, רעתינו¹ After
 A. — להם אני A omits³. — עמו (אליו E) מלחמה A². — גדול ויום שני
 ואם A reads; שאהרוג⁶ R. — כי (כי אם E) בכפר אל תורך אויבי באתי להלחם.
 כי חילתי R⁷. — כי אתם A⁸. — נלחמים אתם בי אני אקח נקמתי ואהרוג
 כופר אל תורך A⁹. — אבל אתם A⁸. — בזה המקום, likewise E, which reads, however,
 אויבי to כי תורך R; R omits from after י. — אבלי אתם A⁹. — אבלי אתם A⁹. — אבלי אתם A⁹. —
 בגלות A omits; שבארצו R¹³. — למלך פרס A¹². — ולחיילי R A¹¹. — מוק
 והודיעם הדבר הזה והם A¹⁶. — לכפר אל תורך A; לכפר תורך R¹⁵. — חיילתי A¹⁴.
 — מעבדיו A²⁰. — כופר אל תורך A; כופר תורך R¹⁹. — ונסעו A¹⁸. — אתם A¹⁷. — עמדו
 הפרש E A omit²³. — מאותה הארץ A, משם R adds²². — מהארץ ההיא A²¹.
 כרבי A²⁵. — לשחק continuing קשת A; הרשת B M; So R. — לעבד לו E reads
 A reads; עבדו הפרש R²⁷. — יודע לשונו A omits; על יד התורגמן R²⁶. — משה שאל
 לתורתנו R²⁹. — שש ומשי A²⁸. — והגיד לו את אשר קרהו ואין רמה אותו הפרש ההוא
 לשוב לדתו ואני אעשה עמך חסד ותהיה עשיר A reads; וענה לו ואמר R³⁰. —
 גדול וממונה על כל ביתי ענה ואמר לו אדוני המלך

שר שלום של קהל אספהאן¹. ונתן לו הרב בתו לאשה: והוא ר' משה ספר² לי כל אלו הדברים³: ומשם חוזר אדם⁴ לארץ כוזותאן⁵ אשר על שפת חדל משם יורד אדם בנהר ונופל⁶ בים הודו אל אי אחד הנקרא קיש⁷ ומהלך האי | ששה ימים ואין זורעין ואין פט קוצרין⁸ ואין להם אלא מעיין אחד ולא יש שם נהר בכל האי⁹. אבל מימי המטר¹⁰ הם שותים והתגרים הבאים מארץ הודו מן האיים חונים¹¹ שם בסחור' ואנשי ארץ שנער ואל ימן¹² וארץ פרס מביאין שם כל בגדי משי וארגמן ופשתים¹³. והכלך וקנבוס מוך¹⁴ וחטים ושעורים ודוחן ושיפון וכל¹⁵ מאכל וכל מיני קטניות¹⁶ ועושין סחורה אלו עם אלו כי אנשי הודו מביאים שם בשמים לרוב מאד ואנשי האי¹⁷ סרסורין ביניהם ומוזה הדבר הם חיים¹⁸. ושם כמו חמש¹⁹ מאות יהודים: ומשם מהלך²⁰ עשרה²¹ ימים בים עד קתיפה²². ושם כמו חמשת אלפים יהודים²³ ושם ימצא הבדלה. ובכ"ד²⁴ בניסן ירד שם מטר על פני המים ושם שטין על פני המים מיני שרץ הים²⁵ ומקבלין המטר ונסגרים ונופלים לתוך הקרקע²⁶ ובחצי תשרי באים שם בני²⁷ אדם לקרקע הים בחבלים ומלקטים את השרצים | מקרקע הים²⁸ ומבקעין אותם ומוציאין²⁹ מתוכם אבני הלולו³⁰ והוא למלך הארץ על יד פקיד יהודי³¹: ומשם מהלך³¹ ז' ימים לקאולם³² היא תחלת³³ מלכות עובדי השמש והם בני כוש והם חוזים בכוכבים וכולם שחורים ובעלי אמונה במשא ובמתן

¹ A = text, ואז כתנו המלך ביד הרב שלום של קהל (ספסאהין) Neub. פספאהין R; but has קהל R; omits from here till קהל R. — ² זה ספר A. — ³ זה שספר E; זה ספר A. — ⁴ חזקל R. — ⁵ חזקל A. — ⁶ חזקל A. — ⁷ חזקל A. — ⁸ חזקל A. — ⁹ חזקל A. — ¹⁰ חזקל A. — ¹¹ חזקל A. — ¹² חזקל A. — ¹³ חזקל A. — ¹⁴ חזקל A. — ¹⁵ חזקל A. — ¹⁶ חזקל A. — ¹⁷ חזקל A. — ¹⁸ חזקל A. — ¹⁹ חזקל A. — ²⁰ חזקל A. — ²¹ חזקל A. — ²² חזקל A. — ²³ חזקל A. — ²⁴ חזקל A. — ²⁵ חזקל A. — ²⁶ חזקל A. — ²⁷ חזקל A. — ²⁸ חזקל A. — ²⁹ חזקל A. — ³⁰ חזקל A. — ³¹ חזקל A. — ³² חזקל A. — ³³ חזקל A.

שלהם¹ וכשיבאו אליהם התגרים מארץ מרחק ונכנסים² בנמל נכנסים אליהם שלשה מסופרי³ המלך וכותבים שמם ומביאים אותם לפניו⁴. והמלך מקבל עליו⁵ ממונם שהניחו⁶ אותו על פני השדה בלא שומר; ושם פקיד אחד יושב בחנות⁷ ובעל האבדה יאמר לו⁸ סימניה ויתננה לו. וכן המנהג הזה⁹ בכל מלכותו¹⁰. ומפסח ועד¹¹ ראש השנה כל ימי הקיץ אין אדם יוצא מביתו מפני החמה לפי שיש בארץ ההיא¹² חום גדול ומשלש שעות מהיום והלילה¹³ מתחבאים¹⁴ כולם בבתיהם עד הערב ויוצאין אחר כן¹⁵. ומדליקין נרות בכל השוקים ובכל¹⁶ החצות ועושין מלאכת¹⁷ צא וסחורתן¹⁷ | בלילה¹⁸ כי לילה ליום ישימו מפני רוב חמימות החמה¹⁹. ושם נמצא הפלפל כי הם נוטעי האילנות שלו על פני השדה²⁰ וכל בני העיר יודע כל אחד ואחד פרדסו והאילנות הם²¹ קטנים והפלפל הוא לבן כשלג אבל כשהם לוקטין אותו משימין אותו²² בניגיות ונותנין עליו מים רותחין בשביל שיתחזק ואחר כך מוציאין אותו מן המים ומייבשים אותו לשמש והוא חוזר שחור²³. ושם ימצא²⁴ קנה וזנגביל²⁵ ומיני בשמים הרבה. ואנשי הארץ ההיא²⁶ אינן קוברים²⁷ מתיהם אלא חונטין אות²⁸ במיני בשמים²⁸ ושמן²⁹ אות³⁰ בספסלים ומכסין אותן בסדינין. וכל משפחה ומשפחה³⁰ מהן יש להן בתים³¹ שמימין בהן אבותם ומשפחתם ויבש הבשר על העצמות³² והן דומין כבני אדם חיים³³ ומכירין כל אחד ואחד מהן אבותיו ומשפחתו מהיום כמה שנים³⁴. והם עובדים לשמש ויש להן במות גדולות בכל מקום חוץ לעיר כמהלך חצי מיל. ובבקר הם רצים |

נכנסים אליהם בנמל i מסופרי A; אליהם A inserts. — ¹ A omits. — על עצמו A ⁵. — בפניו A; לפני המלך R ⁴. — סופרי A ³. — (המלך omitting). — וכל אבדה שימצא אדם בדרכים (אדם בכל מקום A) יביא R A insert ⁷. — שיניחו R ⁶. — מהמלך A adds ¹⁰. — וכן מנהגו A; הזה R omits ⁹. — A omits. ⁸. — אותה אליו. — מן היום ומעלה A ¹³. — אין אדם A omits from ¹². — עד A ¹¹. — ההוא ועושין A ¹⁷. — והחצות A ¹⁶. — ואחד כך יוצאין A ¹⁵. — בני אדם A inserts ¹⁴. — כי ביום לא יוכלו מרב החום הגדול A ¹⁹. — בלילות כל הלילה A ¹⁸. — מלאכה. — וכל בני העיר יש לו כל אחד ואחד פרדסו ואילנותיו וזה A ²¹. — (השדה =) הצירה R ²⁰. — מוציאין אותו. . . לשמש R omits ²³. — משימין אותו and כשהם, כשלג R omits ²². — ובארץ ההיא הוא השלפל שהם נוטעים האילנות: A reads this passage thus; הוא שלהם על פני השדה כל העיר וכל אחד ואחד מהם יודע פרדסו ואילנות קטנות הן השלפל לבן הוא אבל כשלוקטין אותו משימין אותו באגנות ונותנין עליו מים חמים ומיבשין אותו. — (גם כן =) ב"כ E; יוצא R ²⁴. — לשמש כרי שיתחזק ויתקיים והוא חוזר שחור בשמיניהם (בסמיניהם) R ²⁸. — אח A adds ²⁷. — R omits. ²⁶. — הקנה והזנגביל R A ²⁵. — מהם R ³¹. — ומשפחתם and כל משפחה ומשפחה לבר A ³⁰. — ומשימין R A ²⁹. — (R?) ³³. — ומתייבש הבשר עם העצמות A; ויבש בשרם עצמותם R ³². — בונים מקומות. — וכל משפחתו מהיום לכמה A . . . ; ומהיום כמה שנים הם R ³⁴. — חיים A

לקראת החמה כי יש בכל במה ובמה¹ גלגל החמה² עשוי במיני כשוף. **צב** וכצאת השמש חזרת הגלגל בקולות גדולות. וכל אחד מהם³ מחתתו בידו מקטרים⁴ לשמש אנשים ונשים זה דרכם כסל למו. וביניהם בכל האי⁵ כמה אלף מישראל⁶ בכלל⁷ המדינות. וכל בעלי⁸ הארץ ההיא שחורים והיהודים כמו כן שחורי⁹ והם יהודים טובים¹⁰ בעלי מצות. וביניהם תורת משה וגביאים ודבר מועט מתלמוד והלכה: ומשם כ"ג¹¹ יום דרך ים לאיבריג¹². והם שוכניה עובדי אש¹³ הנקראין דוכבין¹⁴. וביניהם בשלשת אלפים¹⁵ יהודים. ויש להם לרוכבין¹⁶ כומרים בכל מקום בבית ע"ז שלהם. ואותן כומרים¹⁷ כשפנים גדולים בכל מיני כשוף אין כמותם בכל הארץ. ולפני הבמה של בית¹⁸ תפילתם עמק גדול ומדליקין כל ימות השנה שם¹⁹ אש גדול וקוראין לה²⁰ אלהותא ומעבירין בה בניהם ובנותיהם וגם²¹ מיתיהם | משליכין בתוך האש: ויש מהן מגדולי הארץ²² שנודרין **צג** עצמן²³ בחייהן לישרף באש: וכשאומ' הנודר²⁴ לבני ביתו ולקרוביו הנה נדרתי²⁵ להשליך עצמי²⁶ באש בחיי עונין²⁷ כולם ואומרי' לו אשריך²⁸. וכשהגיע יום בהלתו (sic) שנדר²⁹ עושים לו משתה גדול ואם הוא עשיר רוכב סוסו³⁰. ואם הוא עני הולך ברגלו על³¹ שפת העמק ומשליך עצמו בתוך האש. וכל בני³² משפחתו מרננים בתופים ובמחולות עד שישרף כולו: ולקץ שלשה ימים יבואו שנים³³ מהכומרים הגדולים³⁴ אל ביתו ואל בניו ואומרי' להן תקנו³⁵ הבית כי היום³⁶ יבוא אליכ' אביכם לצוות אתכם³⁷ מה תעשו והם לוקחים עדים מן העיר. והנה השטן בא

¹ A instead ובמה. כמו: — ² A חמה. — ³ R omits from וכצאת and reads only מהם אחד ואחר; A וכל אחד ואחד; omitting מהם. — ⁴ E (only) ומקטרים. — ⁵ בכל R. — ⁶ כמו מאה יהודים; A; ק אלף מישראל R. — ⁷ בכל אלה המקומות A. — ⁸ טובים, omitting היהודים R. — ⁹ שחורים (R?) A. — ¹⁰ אנשי A. — ¹¹ לאי כנגד A; ואיבריג R. — ¹² דרך ים and omits שנים ועשרים R 15; דוכבין Edd. C. and F. ודוכבין R. — ¹³ אש. — ¹⁴ דאש A. — ¹⁵ As in note 14. — ¹⁶ (כ"ג = RA, כג' = BM) שלשה ועשרים אלפים; A; כג אלף R. — ¹⁷ אין... הארץ after בכל מיני כשוף and in continuing puts ואותם הכומרים A. — ¹⁸ אורה A. — ¹⁹ כל ימי עולם שם A; שם כל ימות החמה R. — ²⁰ R omits. — ²¹ ויש שם מהם גדולי הארץ A; ויש מהם R only. — ²² ובנותיהם A omits. — ²³ להשליכני R. — ²⁴ על עצמי A adds. — ²⁵ וכשהנודר אומר A. — ²⁶ R omits. — ²⁷ וסוב לך A adds. — ²⁸ לו A adds. — ²⁹ and omits till after (שנדר) R (N). — ³⁰ וכשיגיע יום הנדר A; ואם הוא עני R. — ³¹ סוסו אם הוא עשיר A. — ³² R omits. — ³³ A omits. — ³⁴ ברגלי עד A. — ³⁵ אביכם R. — ³⁶ תחקנו A; חכינו R. — ³⁷ להם A.

בדמותו¹ ובאין אשתו ובניו ושואלין אותו² היאך הוא באותו עולם³. והוא אומ'⁴ באתי עם⁵ חברי ולא קבלוני עד שאשלם חובתי⁶ לבני ביתי ולשכניי והוא עושה | צואה ומחלק נכסיו לבניו ומצוה לפדוע בכל⁷ מה שהוא חייב לבני⁸ אדם ולקבל מבני⁹ אדם מה שהם חייבים לו¹⁰. ויכתבו העדים הצואה וילך לדרכו¹¹. ואין רואין עוד¹² כלום. ועל פי המרמה והמרדה¹³ הזאת והכשוף הזה שעושין להן הכומרים בכשופן¹⁴ מתחזקים במעותם¹⁵ ואומרי' כי אין כמותם בכל הארץ: ומשם לעבר ארץ ציון מהלך מ' יום¹⁶ והיא קצה המזרח. ויש אומרי' כי שם הים נקפא¹⁷ ובאותו ים שולט כוכב כסיל ויוצא¹⁸ שם רוח סערה לפעמים ואין הספן יכול לשלוט¹⁹ על הספינה נשמש בכ'. (מכבוד הרוח עד שמשליך הרוח את הספינה)²⁰ באותו הים הנקפא²¹ ואינה יכולה לזוז ממקומה. ואנשיה יושבים²² עד כלות מחייתם ואחר²³ כך ימותו. וכמה ספינות אובדות על זה²⁴ העניין. אבל בני אדם למדו חכמה להמלט מן המקום הרע זה²⁵ הוזהר עורות בקר²⁶ עמהם. ואם | יבא אותו הרוח²⁷ ומשליך אותו²⁸ בים הנקפא יקח העור ויכנס בתוכו וסכין²⁹ בידו ותופר את העור³⁰ שלא יכנסו³¹ בו המים. ומפיל עצמו בתוך הים הנקפא³² ורואה אותו הנשר הגדול הנקרא גריפו³³ והוא סבור שהוא³⁴ בהמה³⁵ ומוציאו ליבשה וחונה עמו³⁶ בהר או בעמק³⁷ לאכול אותו וממחר האדם ומכה אותו בסכין והורגו ויוצא מן העור והולך עד שמגיע ליישוב והרבה בני אדם ניצולין בעניין³⁸ זה:

— להם R adds⁴. — העולם A⁵. — לו A⁶. — בא עמו בדמותו ובצלמו R (N)¹. — כל RA⁷. — וחובות R (Neub.) adds; שאשלים חובתי A⁸. — עד RA⁹. — צואתו A; וילכו לדרכם R¹¹. — A omits. — אליו R¹⁰. — מן בני A⁹. — לכל A⁸. — השקר והמרמה A; והמרדה RA¹³ omit. — אותו RA¹². — לילך לדרכו R¹⁶. — A omits. — הכומרים האלו הם A (R?) omits; בכשפונם R¹⁴. — ומשם לעבור לארץ אל צין מהלך ארבעים יום A; ומשם מהלך לו יום לעבר צין and כי שם רדך ים הוא A; כי יש דרך אותו ים (ים) N הנקפא R¹⁷. — והוא continues in BM. and R. — So in A; dittolepsy²⁰. — ואין אדם ספן יכול לילך A¹⁹. — שיוצא A¹⁸. — ים הנקפא — ואנשים יושבים שם A²². — ים הנקפא; הנקפא R omits²¹. — אחר כך A; עד כלות מחייתם R omits²³. — לוקחין עורות בני בקר A²⁵. — בזה A²⁴. — מבפנים כדי A adds²⁹. — אחר A inserts²⁸. — ומשליכים A²⁷. — יבא רוח R²⁶. — יקח העור ויכנסו בו המים above and reads ויכנס R omits³⁰. — שיהיה שם R³³. — גריפו A; גריפתי R³². — בתוך המים A; הנקפא R omits³¹. — ויורד (יורד A) לוקח אותו RA insert³⁴. — שיהיה A omits from R³⁵. — עליו A³⁶. — (בהר עמק A)³⁷. — האדם to וחונה R reads³⁸ עניין.

TRANSLATION.

p. 82 From thence (Hamadan¹) it takes four days to Dabaristan, which is situated on the river Gozan. [Four] thousand Jews live there². Thence it is seven days to Ispahan the great city and the royal residence. It is twelve miles in circumference, and about 15,000 Israelites reside there³. The Chief Rabbi is Sar Shalom, who has been appointed by the Head of the Captivity to have jurisdiction over all the Rabbis that are in the kingdom of Persia. Four days onward is Shiraz, which is the city of Fars, and 10,000 Jews live there⁴. Thence it is seven days to Ghazna the great city on the river Gozan, where there are about 80,000 Israelites⁵. It is a city of commercial im-

¹ Referring to Benjamin's statement that Mordecai and Esther are buried at Hamadan, an interesting article by Mr. Israel Abrahams upon the subject, with an illustration of the traditional tomb, as well as a picture of ancient Susa, will be found in the *Jewish Chronicle* of March 19, 1897. In the issue of March 4, 1898, Mr. Morris Cohen, of Bagdad, furnished a full copy of the inscriptions in the Mausoleum, but they possess no historical value. The reputed Prayer of Esther seen there by former travellers is no longer extant.

The statement of R. Jehiel Heilprin, in the *Seder Hadoroth*, that Mordecai and Esther are buried at Shomron is devoid of foundation and may have arisen through reading here שמרון for סמרון. For full particulars respecting Hamadan and other places in Persia and the adjacent countries the reader should consult Mr. Guy Le Strange's valuable work, just published, *The Lands of the Eastern Caliphate*, Cambridge, 1905. The maps will be found most useful.

² The British Museum version omits this passage. An inspection of the map will show that Tabaristan lies a long distance to the north of the trade route which leads from Hamadan to Ispahan.

³ The great extent of Ispahan is accounted for by the fact that it consisted of two towns; the one called Jay, measured half a league across; the other, Al Yahudiyah, the "Jew Town" two miles to the westward, was double the size of Jay. Mukadassi states that the city had been originally founded by the Jews in the time of Nebuchadnezzar, because its climate resembled that of Jerusalem. Guy Le Strange, p. 203.

⁴ Lord Curzon, in his work on Persia, devotes chap. xix in vol. II to a description of the City of Ispahan, and of his journey there. Chap. xx contains an account of his journey from Ispahan to Shiraz. The distance between the two cities is 81 parasangs, equivalent to 312 miles. It will be seen that here, as well as in the cases of Ghazna, Samarkand, and Tibet, Benjamin altogether under-estimates the true distances.

⁵ Asher, following the printed editions, quotes the Jewish population of this place as 8,000, and assumes, without any justification, that Khiva

portance; people of all countries and tongues come there with their wares. The land is extensive.

Thence it is five days to Samarkand, which is the great city on the confines of Persia. In it live some 50,000 Israelites, and R. Obadiah the prince is appointed over them. Among them are wise and very rich men.

Thence it is four days' journey to Tibet, the country in whose forests musk is found. |

Thence it takes twenty-eight days to the mountains of Nisabur p. 83 by the river Gozan. And there are men of Israel in the land of Persia who say that in the mountains of Nisabur four of the tribes of Israel dwell, namely, the tribe of Dan, the tribe of Zebulun, the tribe of Asher, and the tribe of Naphtali, who were included in the first captivity of Shalmaneser, king of Assyria, as it is written (2 Kings xviii. 11): "And he put them in Halah and in Habor by the river of Gozan and in the cities of the Medes¹."

is here referred to. He also substitutes Oxus for Gozan. In the Middle Ages the Oxus was not known under any other name than that of Gihon (Gen. ii. 13). The name of the city according to our text is Ghaznah, which eight hundred years ago was the capital of Afghanistan. Ibn Batuta says it was ten stages from Kandahar on the way to Herat. Le Strange (p. 348) writes as follows: "Ghaznah became famous in history at the beginning of the eleventh century as the capital of the great Mahmud of Ghazna, who at one time was master both of India on the east and Bagdad on the west." Istakhri says: "No city of this countryside was richer in merchants and merchandise, for it was as the port of India." The river Gozan, on which we are told Ghazna lies, must appear to the reader to be ubiquitous. On p. 51 we find the Habor of Kurdistan is its affluent; on p. 78 and p. 82 it is at Dabaristan; on p. 83, in Khorasan. There is a simple solution of the difficulty. In each of the localities Benjamin was told that the river was called Gozan; for in the Mongolian language "Usun" is the name for water or river. Thus "Kisil-Usun" means "Red River." The addition of a "g" before a "u" or "w" is quite a common feature in language; it occurs, for instance, in the Romance and Keltic languages.

¹ The British Museum text has: "And he put them in Halah and in Habor and the mountains of Gozan and the mountains of the Medes." Having regard to the passages 2 Kings xix. 12 and Isaiah xxxvii. 12, Nöldeke maintains that there was a tract of land watered by the river Gozan, known as Gozanitis, which Scripture refers to. See *J. Q. R.*, vol. I, p. 186.

Nisabur is a city near Meshed, and close to high mountains which are a continuation of the Elburz mountain range.

We draw attention to the cautious manner in which Benjamin speaks here and elsewhere when alluding to the whereabouts of any of the

The extent of their land is twenty days' journey, and they have cities and large villages in the mountains; on the one side, the river Gozan forms the boundary. They are not under the rule of the Gentiles, but they have a prince of their own, whose name is R. Joseph Amarkala the Levite. There are scholars among them. And they sow and reap and go forth to war as far as the land of Cush by way of the desert¹. They are in league with the Kofar-al-Turak, who worship the wind and live in the wilderness, and who do not eat bread, nor drink wine, p. 84 but live on the raw uncooked meat. | They have no noses, and in lieu thereof they have two small holes, through which they breathe. They eat animals both clean and unclean, and they like the Israelites very much. Fifteen years ago they overran the country of Persia with a large army and took the city of Rai², which they smote with the edge of the sword, took all the spoil thereof, and returned by way of the wilderness. Such an invasion had not been known in the land of Persia for many years. When the king of Persia heard thereof his anger was kindled against them, and he said, "Not in my days nor in the days of my fathers did an army sally forth from this wilderness. Now I will go and cut off their name from the earth." A proclamation was made throughout his Empire, and he assembled all his armies; and he sought for a guide who might show him the way to their encampment. And a certain man said that he would show him the way, as he was one of them. And the king promised that he would enrich him if he did so. And the king asked him as to what provisions p. 85 they would require for the march through the wilderness. | And he replied, "Take with you bread and wine for fifteen days, for you will find no sustenance by the way, till you have reached their land." And they did so, and marched through the wilderness for fifteen days, but they found nothing at all. And their food began to give out, so that man and beast were dying of hunger and thirst.

ten tribes. The tradition is widespread that independent Jewish tribes were to be found in Khorasan until recent times. Mr. E. N. Adler was told that in an Armenian monastery near Kutais, ancient records are preserved which conclusively prove that the Jews were paramount in certain districts three or four centuries ago; *Jews in many Lands*, p. 178. Cf. *Wo wären die zehn Stämme Israels zu suchen?* Dr. M. Lewin, Frankfurt, 1901.

¹ It should be remembered that *Cush* in ancient Jewish literature does not always signify Ethiopia, but also denotes parts of Arabia, especially those nearest to Abyssinia. The name *Cush* is also applied to countries east of the Tigris, see p. 90.

² Rai is the ancient city of Rages, spoken of in the Book of Tobit i. 14. The ruins are in the neighbourhood of Teheran.

Then the king called the guide, and said to him, "Where is your promise to us that you would find our adversaries?" To which the other replied, "I have mistaken the way." And the king was wroth, and commanded that his head should be struck off. And the king further gave orders throughout the camp that every man who had any food should divide it with his neighbour. And they consumed everything they had including their beasts. And after a further thirteen days' march they reached the mountains of Nisabur, where the Jews lived. They came there on the Sabbath, and encamped in the gardens and plantations and by the springs of water which are by the side of the river Gozan. Now it was the time of the ripening of the fruit, and they ate and consumed everything. No man came forth to them, but on the mountains they saw cities and many towers. Then the king commanded two of his servants to go | and inquire of p. 86 the people who lived in the mountains, and to cross the river either in boats or by swimming. They searched and found a large bridge, on which there were three towers, but the gate of the bridge was locked. And on the other side of the bridge was a great city. So they shouted in front of the bridge till a man came forth and asked them what they wanted and who they were. But they did not understand him till an interpreter came who understood their language. And when he asked them, they said, "We are the servants of the king of Persia, and we have come to ask who you are, and whom you serve." To which the others replied: "We are Jews; we have no king and no gentile prince, but a Jewish Prince rules over us." They then questioned him with regard to the infidels, the sons of Ghuz of the Kofar-al-Turak, and he answered: "Truly they are in league with us, and he who seeks to do them harm seeks our harm." Then they went their way, and told the king of Persia, who was much alarmed. And on a certain day the Jews intimated that they would join in combat with him, but he answered: "I am not come to fight you, but the Kofar-al-Turak, my enemy, and if you fight against me I will be avenged on you by killing all the Jews in my Empire; I know that you are stronger than I am in this place, | and my army has come out of this great p. 87 wilderness starving and athirst. Deal kindly with me and do not fight against me, but leave me to engage with the Kofar-al-Turak, my enemy, and sell me also the provisions which I require for myself and my army." The Jews then took counsel together, and resolved to propitiate the king on account of the Jews who were in exile in his Empire. Then the king entered their land with his army, and stayed there fifteen days. And they showed him much honour, and also sent a dispatch to the Kofar-al-Turak their allies, reporting the matter to them. Thereupon the latter occupied the mountain passes in force

with a large army, composed of all those who dwelt in that desert, and when the king of Persia went forth to fight with them, they placed themselves in battle array against him. The Kofar-al-Turak men were victorious and slew many of the Persian army, and the king of Persia fled with only a few followers to his own country¹.

Now a horseman, one of the servants of the king of Persia, enticed |
 p. 88 a Jew, whose name was R. Moses, to come with him, and when he came to the land of Persia this horseman made the Jew his slave. One day the archers came before the king to give a display of their skill; no one among them could be found to draw the bow like this R. Moses. Then the king inquired of him by means of an interpreter who knew his language, and he related all that the horseman had done to him. Thereupon the king at once granted him his liberty, had him clad in robes of silk, gave him gifts, and said to him, "If thou wilt embrace our religion, I will make thee a rich man and steward of my house," but he answered, "My lord, I cannot do this thing." Then the king took him and placed him in the house of the Chief Rabbi of the Ispahan community, Sar Shalom, who gave him his daughter to wife. This same R. Moses told me all these things.

Thence one returns to the land of Khuzistan which is by the river Tigris, and one goes down the river which falls into the Indian Ocean
 p. 89 unto an island called Kish². | It is a six days' journey to reach

¹ The incidents here related are fully gone into by Dr. Neubauer in the third of his valuable articles "Where are the ten tribes?" (*J. Q. R.*, vol. I, p. 185). There can be little doubt that the Kofar-al-Turak, a people belonging to the Tartar stock, are identical with the so-called subjects of Prester John, of whom so much was heard in the Middle Ages. They defeated Sinjar in the year 1141; this was, however, more than fifteen years prior to Benjamin's visit. To judge from the passage, p. 86, where the allies of the Jews are described as "infidels, the sons of Ghuz of the Kofar-al-Turak," Benjamin seems to confound the Ghuzes with the Tartar hordes. Now the Ghuzes belonged to the Seldjuk clans who had become Mohammedans more than 100 years before, and, as such, Benjamin would never have styled them infidels. These Ghuzes waged war with Sinjar in 1153, when he was signally defeated, and made a prisoner in 1156. It is to this battle that Benjamin must have made reference, when he writes that it took place fifteen years ago.

See Dr. G. Oppert's "Presbyter Johannes" in *Sage und Geschichte*, 1864.

² It will be noted that Benjamin uses here the terms יורד ארם, דוור ארם, evidently implying that he himself did not go to sea.

In the Middle Ages the island of Kish or Kays was an important station on the trade route from India to Europe. Le Strange writes, p. 257, that in the course of the twelfth century it became the trade centre of the Persian Gulf. A great walled city was built in the island,

the island. The inhabitants neither sow nor reap. They possess only one well, and there is no stream in the whole island, but they drink rain water. The merchants who come from India and the islands encamp there with their wares. Moreover, men from Shinar, Yemen and Persia bring thither all sorts of silk, purple and flax, cotton, hemp, worked wool, wheat, barley, millet, rye, and all sorts of food and lentils of every description, and they trade with one another, whilst the men from India bring great quantities of spices there. The Islanders act as middlemen, and earn their livelihood thereby. There are about 500 Jews there.

Thence it is ten days' journey by sea to Katifa where there are about 5,000 Jews. Here the bdellium is to be found¹. On the twenty-fourth of Nisan rain falls upon the water, upon the surface of which certain small marine animals float which drink in the rain and then shut themselves up, and sink below the surface. And about the middle of Tishri men descend to the bed of the sea by ropes, and collect these shell-fish, | then split them open and extract the pearls. p. 90 This pearl-fishery belongs to the King of the country, but is controlled by a Jewish official.

Thence it is seven days' journey to Khulam which is the beginning of the country of the Sun-worshippers². These are the sons of Cush.

where water-tanks had been constructed, and on the neighbouring sea-banks was the famous sea-fishery. Ships from India and Arabia crowded the port. Kish was afterwards supplanted by Ormuz and Bandar-Abbas; England held possession of the island from 1820 to 1879, and it has recently been officially visited by Lord Curzon. For a description of the island see *The Times*, Jan. 18, 1904.

¹ Katifa lies on the Persian Gulf, on the west coast of Arabia, north of Bahrein. Bochart is of opinion that this part of Arabia is the land of Havilah, where, Gen. ii. 11 and 12 tells us, there is gold, bdellium, and the onyx stone. Jewish authorities are divided in opinion as to whether כּוּלִי is a jewel, or the fragrant gum exuded by a species of balsam-tree. Benjamin follows Saadia Gaon, who in his Arabic translation of the Bible renders it חִלְוִי, the very word used by our author here for pearls. Masudi is one of the earliest Arabic writers who gives us a description of the pearl-fisheries in the Persian Gulf, and it very much accords with Benjamin's account. See Sprenger's translation of Masudi's *Meadows of Gold*, p. 344. At the present time more than 5,000 boats are engaged in this industry along this coast, and it yields an annual income of £1,000,000. See P. M. Sykes, *Ten Thousand miles in Persia*, 1902.

² Khulam, now called Quilon, was a much frequented seaport in the early middle ages where Chinese shippers met the Arab traders. It afterwards declined in importance, being supplanted by Calicut, Goa, and

They read the stars, and they are all black in colour. They are honest in commerce. When merchants come to them from distant lands and enter the harbour, three of the King's secretaries go down to them and record their names, and then bring them before the King, whereupon the King makes himself responsible even for their property which they leave in the open unprotected. There is an official who sits in his office, and the owner of any lost property has only to describe it to him when he hands it back. This custom prevails in all that country. From Passover to New Year, that is all during the Summer, no man can go out of his house because of the sun, for the heat in that country is intense, and from the third hour of the day onward everybody remains in his house till the evening. Then they emerge and kindle lights in all the market places and all the streets, and then do their work and business at night time. | For they have to turn night into day in consequence of the great heat of the sun. Pepper is found there. They plant the trees thereof in the fields, and each man of the city knows his own plantation. The trees are small, and the pepper is as white as snow. And when they have collected it they place it in saucepans and pour

eventually by Bombay. It was situated at the southern end of the coast of Malabar. Renaudot in a translation of the travels of two Mohammedan traders, who wrote as far back as 851 and 915 respectively, has given us some account of this place; Ibn Batuta as well as Marco Polo gives us interesting details. Ritter, in the fifth volume of his Geography, dilates on the cultivation of the pepper-plant, which is of indigenous growth. In Benjamin's time it was thought that white pepper was a distinct species, but Ritter explains that it was prepared from the black pepper, which, after lying from eight to ten days in running water, would admit of being stripped of its black outer covering. Ritter devotes a chapter to the fire-worship of the Guebers, who as Parsees form an important element at the present day in the population of the Bombay Presidency. Another chapter is devoted to the Jewish settlement to which Benjamin refers. See *Die jüdischen Colonien in Indien*, Dr. Gustav Oppert; also *Semitic Studies* (Berlin, 1897), pp. 396-419.

Under the heading "Cochin," the *Jewish Encyclopedia* gives an account of the White and Black Jews of Malabar. By way of supplementing the Article, it may be well to refer to a MS. No. 4238 of the Merzbacher Library formerly at Munich. It is a document drawn up in reply to eleven questions addressed by Tobias Boas on the 12 Ellul 5527 (= 1767) to R. Jeches Kel Rachbi of Malabar. From this MS. it appears that 10,000 exiled Jews reached Malabar A. C. 68 (i.e. about the time of the destruction of the Second Temple) and settled at Cranganor, Dschalor, Madri and Plota. An extract of this MS. is given in Winter and Wünsche's *Jüdische Literatur*, vol. III, p. 459. Cf. article on the Beni-Israel of India by Samuel b. Samuel, *The Jewish Literary Annual*, 1905.

boiling water over it, so that it may become strong. They then take it out of the water and dry it in the sun, and it then turns black. Cinnamon and ginger and many other kinds of spice are found in this land.

The people of this country do not bury their dead, but embalm them by means of various spices, after which they place them on chairs and cover them with fine linen. And each family has a house where it preserves the embalmed remains of its ancestors and relations. The flesh hardens on the bones, and the embalmed bodies look like living beings, so that every man can recognize his parents, and the members of his family for many years. They worship the sun, and they have high places everywhere outside the city at a distance of about half a mile. And every morning they run forth | to greet the p. 92 sun, for on every high place a solar disc is made of cunning workmanship and as the sun rises, the disc rotates with thundering noise and all both men and women offer incense to the sun with censers in their hands. Such are their superstitious practices. And throughout the island, including all the towns there, live several thousand Israelites. The inhabitants are all black and the Jews also. The latter are good and benevolent. They know the law of Moses and the prophets, and to a small extent the Talmud and Halacha.

Thence it is twenty-three days by sea to Ibrig¹ and the inhabitants are fire-worshippers, and are called Duchbin. Among them are about 3,000 Jews, and these Duchbin have priests in their several temples, who are great wizards in all manner of witchcraft and there are none like them in all the earth. In front of the high place of their temple there is a deep trench, where they keep a great fire alight all the year and they call it Elahutha. And they cause their sons and daughters to pass through the fire and even their dead | they throw p. 93 into it. Some of the greatest men of the country make a vow to die by cremation. In such cases the man communicates his intention to

¹ The British Museum text has Ibrig, and the Casanatense has Ibrig: neither can be identified. The printed editions have אי כנר the islands of Candig, which Asher thinks may be taken to refer to Ceylon, having regard to the name of the Capital, Kandy. It was not the Capital in Benjamin's time. The difficulty still remains that it does not take twenty-three days but barely four days to reach Ceylon from Quilon. Renaudot states that in the tenth century a multitude of Jews resided in the island, and that they took part in the municipal government as well as other sects, as the King granted the utmost religious liberty. See Pinkerton's *Travels*, vol. VII, p. 217. A full description is also given of the ceremonial when any notability proceeds to immolate himself by committing himself to the flames.

the members of his household and his relations, and says:—"I have vowed to throw myself in the fire whilst I am yet alive," then they answer, saying: "Happy art thou." And when the day of the performance of his vow arrives, they prepare for him a grand banquet, and if he is rich he rides on horseback, if poor he goes on foot to the border of the trench and throws himself into the fire. And all the members of his family shout to the accompaniment of timbrels and dancing until the body is entirely consumed. At the end of three days two of their high priests come to his house and to his children and say unto them: "Arrange the house, for this day your father will come to give his last directions as to what ye shall do." And they bring witnesses from the city. Then Satan is made to appear in the likeness of the deceased, and when his wife and children ask him how he fares in the other world he answers: "I went to my companions, but they would not receive me until I had discharged my obligations to the members of my house and to my neighbours." |

1. 94 Then he makes his will and divides his property among his children and gives directions that all his creditors should be paid and that his debts should be collected. Then the witnesses write out the will, and he goes his way and is seen no more. And by means of this trickery and witchcraft which these priests practise, the people are confirmed in their errors and assert that there is none in all the land like their priests.

Thence to cross over to the land of Zin (China) is a voyage of forty days. Zin is in the uttermost East, and some say that there is the Sea of Nikpa, where the star Orion predominates and a stormy wind prevails¹. At times the helmsman cannot govern his ship, as a fierce wind drives it into this Sea of Nikpa, where he cannot move her from her place; and the crew have to remain where they are till their stores

¹ Benjamin's statements as to India and China are of course very vague, but we must remember he was the first European who as much as mentions China. Having regard to the full descriptions of other countries of the old World by Arabic writers of the Middle Ages, and to the fact that the trade route then was principally by sea on the route indicated by Benjamin, it is surprising that we have comparatively little information about India and China from Arabic sources. In none of their records is the Sea of Nikpa named, and it is not improbable that Benjamin coined this name himself from the root נקא which occurs in the Bible four times; in the Song of Moses (Exod. xv. 8): קָפָא הַיָּם וְנִכְפָּא בָּלֵם יָם: "The depths were curdled in the heart of the sea." (not "congealed" as the Version has it), Job x. 10: כְּגִבֵּיהַ חֶמְסִית "curdled me like cheese"; and in Zeph. i. 12 and Zech. xiv. 6. The term "the curdling sea" would be very expressive of the tempestuous nature of the China Sea and of some of its straits at certain seasons of the year.

of food are exhausted and then they die. In this way many a ship has been lost, but people eventually discovered a device by which to escape from this evil place. The crew provide themselves with hides of oxen. | And when this evil wind blows which drives them into the p. 95 Sea of Nikpa they wrap themselves up in the skins, which they make waterproof, and, armed with knives, plunge into the sea. A great bird called the Griffin spies them out, and in the belief that the sailor is an animal, the Griffin seizes hold of him, brings him to dry land, and puts him down on a mountain or in a hollow in order to devour him. The man then quickly thrusts at him with a knife and slays the bird. Then he issues forth from the skin and walks till he comes to an inhabited place. And in this manner many a man escapes¹.

M. N. ADLER.

¹ Marco Polo has much to say about the bird "gryphon" when speaking of the sea-currents which drive ships from Malabar to Madagascar. He says, vol. II, book III, chap. 33: "It is for all the world like an eagle, but one indeed of enormous size. It is so strong that it will seize an elephant in its talons and carry him high into the air and drop him so that he is smashed to pieces; having so killed him, the gryphon swoops down on him and eats him at leisure. The people of those isles call the bird 'Rukh.'" Yule has an interesting note (vol. II, p. 348) showing how old and widespread the fable of the Rukh was, and is of opinion that the reason that the legend was localized in the direction of Madagascar was perhaps that some remains of the great fossil *Aepyornis* and its colossal eggs were found in that island. Professor Sayce states that the Rukh figures much—not only in Chinese folk-lore—but also in the old Babylonian literature. The bird is of course familiar to readers of *The Arabian Nights*.

(To be continued.)